

KIS HÍR

... MEGFESZITETTE MINDEN IZMÁT. (Lásd a 226. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIV. köt. 15. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898 április 10-én.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

A VERSENY, melyre a két jó pajtás oly komoly elszántsággal indult meg újra, nem igen biztatón kezdődött egyikökre nézve sem. Alig hogy egyikök valamicskével előbbre jutott, már a másik, erősebben neki rugaszkodván, ott termett mellette vagy el is hagyta egy kicsit. Legtöbbször egymás mellett siklottak tova, úgy hogy beszélgethettek is.

— Nézd, ott valami csillog a folyó közepén, szólt Bob.

— Ott vigyáznunk kell... repedés van a jégben, a víz csillog a hold fényében.

— Megkerüljük. Én jobbra, te balra.

— Nem kerülöm biz' én. Innen már látom, hogy nem nagyon széles a repedés. Átugrom.

— Ohó! Akkor előre jutnál, mialatt én oldalt kerülök. Hát én is átugrom.

És hatalmas szökkenéssel mind a ketten átugrottak a repedésen, aztán megint csak egymás mellett korcsolyáztak tovább.

— Arra nem is gondoltam, hogy itt a nagyobb vizen lék is akadhat, szólt Tom. Nem volna jó, ha bele pottyannánk.

— Az a veszedelem nem fenyeget, felelé Bob. Ilyen fényes hold-világnál messziről megláthatni a víz csillogását.

Már jó darabot hagytak hátra, mikor sajátságos zizegő hang kezdett hallatszani. A hang egyre erősödött s hamar ráismertek.

— Valaki korcsolyán jön utánunk, mondá Bob.

Nem tévedett. Amint hátra pillantottak, jó messzire egy alakot láttak a befagyott folyó közepén sebesen előre siklani.

— Ugyan ki lehet? kérde Tom.

— Nem tudom. De alkalmasint abban töri most a fejét, hogy utól érjen minket. Látom, nagyon iparkodik.

— Szegény bolond! Persze, nem tudja, kiket lát, különben nem erőlködnék. Minket ugyan utól nem ér!

— Hahaha! Magam is azt hiszem. Tudod mit? Tréfáljuk meg. Engedjük, hogy kissé közelebb jusson hozzánk, aztán hirtelen iramodjunk el és hagyjuk messze hátul.

— Nagyon jó lesz.

Kissé lassabban siklottak tehát, mignem az az idegen már vagy ötven lépésnyire jutott.

— No most! sugta Bob.

Neki iramodtak teljes erejükkel. Mint a nyíl röpültek, erősen előre hajolva, többnyire féllábon felváltva. A korcsolya aczélja sívítva hasította a jeget, valósággal muzsikált. Mind a két fiu megfeszítette minden izmát és erejét. (Lásd a képet a czimlapon.) E közben azt is kénytelenek voltak észre venni, hogy megint mégis csak folyvást egymás mellett vannak.

— Ez a Bob csakugyan hatalmas korcsolyázó, gondolá Tom. Nem igen bírok vele.

— Kemény ficzkó ez a Tom, gondolá Bob. Végre is az fog kitünni, hogy nem egy könnyen gyűröm le a jégen.

Néhány percz mulva hátra tekintettek és látták, hogy az a harmadik korcsolyázó csakugyan jócskán elmaradt tőlük. Nagyot nevettek.

— No, kedves verseny-társ, megvárjunk? kiáltá Bob. Azután együtt folytathatjuk.

— Csak czammogjatok, fiucskák, felelt az idegen szintén nevetve. Ha megkivánom a társaságotokat, majd oda megyek hozzátok.

— Igen ám, ha megvárunk, kiáltá Tom. Már eddig is mennyire elmaradtál!

— Mert lassítottam a futásomat, nehogy feldöntselek benneteket.

— No, ez ugyan hetvenkedik, szólt Bob majdnem boszusan. Tegyük csuffá!

— Okvetetlen, hagyta Tom helyben.

Aztán gunyosan kiáltá:

— No's, hát próbálj eljutni hozzánk!

— Azonnal, barátocskám, ha éppen kívánod.

S látták, hogy csakugyan neki iramodik.

— De most aztán mutassuk ám meg, mit tudunk! szólt Bob. Még csak közelre se engedjük!

Ujra megfeszítették minden erejüket és oly sebesen siklottak tova, hogy teljesen meg voltak győződve: senki sem érhet a nyomukba. Ám de amint hátra pillantottak, álmélkodva látták, hogy az idegen már sokkal közelebb van, mint azelőtt.

— Rajta! Még jobban! biztatták egymást.

De hiába. A következő pillanatban már közvetlen közelökben sivitott az idegen verseny-társ korcsolyája, s nyomban rá mint a villám cikázott el mellettök egy fiatal ember. Oly sebesen villant el mellettök s egy pillanat alatt oly messze hátra hagyta őket, hogy ők ketten ehhez képes csak kényelmesen sétálni látszottak. És amint elsiklott mellettök, nevetve kiáltá feléjük:

— No, fiucskák, tartsunk együtt! De én nem várok ám!

És egy-két percz alatt már végkép eltűnt a bámuló, megszégyenült fiuk szeme elől.

— Ugyan csuffá lettünk! szólt Bob mérgelődve.

— Alaposan! bizonyítá Tom szintén kedvetlenül. De hát ki lehet ez a csoda-korcsolyázó?

— Azt hiszem, ráismertem . . . Dik volt, innen a szomszédból.

— Lehetetlen! Hiszen Dik alig három-négy évvel idősebb nálunk . . . ámbár . . . a hangja csakugyan hasonlított . . .

— Ó volt, ha mondom. Pedig neki nincs is új szerkezetű korcsolyája. Valjon ő ránk ismert-é?

— Bizonyosan. És elfogja beszélni, mennyire hetvenkedtünk s mennyire csuffá tett.

— És az a baj, hogy igazat fog beszélni.

— Persze. Oktalan volt az a nagy elbikodás a korcsolyázó virtusunkban.

— Nagyon! Semmi okunk sincs rá, hogy nagyra legyünk vele. Ime, mindjárt itt a szomszédban is van valaki, aki játszva megtud verni.

— Jó lesz, ha ezentul nem dicsekszünk.

Ez a bölcs magába-szállás ráfért mindkettejökre. Mert, bár más-különben derék fiuk voltak, valóban nagyon nagyra kezdték magukat tartani a korcsolyázásban. Most aztán hirtelen és teljesen kiábrándultak.

Mivel pedig eljutottak arra a bölcs önismeretre, hogy még nincs nagy dicsekvésre okuk, tehát megegyeztek abban is, hogy nem versenyzésül korcsolyáznak tovább.

— Ugy sem birjuk elhagyni egymást, szólt Bob.

— Igazad van. Hát csak szépen együtt látogassunk el Gordon bácsihoz.

Most már tehát nem erőlködtek oly nagyon, hanem egymás mellett maradtak s hol gyorsabban, hol lassabban, kedvök szerint haladtak.

Még jó fél mértföldnyire lehettek a vén vadász házától, mikor Bob így szólt:

— Nézd csak . . . amott messze mint ha mozogna valami a jégen. Talán Dik jön vissza felé.

Tom figyelmesen nézett oda.

— Az nem Dick . . . nem is ember.
Valami állat.

— Talán épp az a medve, amellyel
már a minap találkoztam. Majd megtré-
fáljuk újra.

— Nem medve. Kisebb . . . aligha nem
farkas.

Ez alatt már közelebb értek hozzá, jól
látták s Bob így szólt:

— Igen, farkas. Még pedig a legnagyobb,
amelyet valaha láttam.

. . . SEBESEN NEKI IRAMODTAK. (Lásd a 230. lapon)

A fiuk nem ijedtek meg a farkas láttára. Tudták ugyan, hogy a farkas nagyon sebesen tud a jégen futni, de teljesen nyugodtak voltak a felől, hogy jó korecsolyást mégsem érhet utól. Ezen fölül pedig a sík

jégen sem a farkas, sem más állat nem tud gyorsan fordulni, kanyarodni, az ügyes korecsolyás tehát egy-egy hirtelen fordulással mindig kijátszhatja.

(Folytatása a 230. lapon.)

NAGY MEGLEPETÉS.

NELLIKÉNEK van ma
Születése-napja.
A kis lánynak nagy ünnepet szereznek,
Helye sincs a számos vendég-seregnek.
A sok bonbon, a sok virág,
Már egész ajándok-világ
Hát még a sok könyv és bubu! . . .
Hová tegye, azt se tudja.
Szavalnak is, szól az ének . . .
Nagy napja van Nellikének.
Most a meghívottak
Csöndes-társalogva
Egymáshoz hajolva
Titokban suttognak.
Készül, készül valami,
Nem szabad megmondani!
Áll a vidám lakoma,
Sürg-forog a jó mama;
De valj' észre veszik-e,
Hogy nincs jelen Nelli?e?
Hová lett? Hol lehet?
Hát már ilyet hogy tehet?
Jócsi bácsi eltetné már,
Kezében remeg a pohár.

Ejnye már ez mi dolog?
De a mama rejtelmesen mosolyog.
»Konyhán van a kis gazd-asszony,
Hogy új ételt tálalhasson!«
Ajtó nyílik . . . nagy csodálat . . .
Ketten emelnek egy tálát!
A vendégek felugráltnak,
Felugráltnak sorba . . .
»Jó barátim, itt a narancs-torta!«
Helyes! De hát hol a Nelli?
Mama nem szól. Csendesen
A nagy tál felé megyen,
A rengeteg narancs-tortát fölszeli . . .
És oh! . . . és ah! . . . ni, mi e? . . .
A tortában ottan ül a Nelli!
Csak külsőkép volt a'
Diszes narancs torta.
Am diszénél a kis lányka ékesebb,
S Isten engem! . . . annál százszor édesebb.
Volt kaczagás! A jó tréfát megnevezték
S kevésben mult: torta helyett
Azt a kedves kis gyermeket
Majd megették.

(Folytatás a 228. laphoz.)

Tomnak azonban mégis támadt némi aggodalma.

— Az a kérdés, csak egymaga kóborol-e itt?

— Hiszen látod . . . nincs több közel.

— Ha egymaga van, akkor se baj. Ezek az éhes ordasok, tudod, rendesen nagyobb csapatban kószálnak így tél idején. Ugy látszik, ez a ficzko nagyon éhes és nem győzte megvárni, míg a pajtásaival valami zsákmányra talál, hát a maga szakálára indult préda keresésére.

— Egészen közelre engedjük jönni, aztán lelövöm.

— Ne tedd azt, Bob. Ettől az egy ordastól nincs mit félnünk. De megeshetik, hogy szükség lesz minden golyóra a pisztolyokban. Hát ne puffogtasd el hiába.

— Helyes! Valamit azonban mégis tenünk kell.

A farkas már jó ideje láthatta a fiukat és most lassu, de határozott léptekkel közeledett hozzájuk; ők pedig, halkan beszélgetve, megálltak. Hirtelen azonban hangos kiáltással sebesen neki iramodtak, egyenest a farkasnak (Lásd a képet a 228. lapon.)

A merész támadás meghökkentette a fenevadat. Ugatásforma éles vakkantással gyorsan megfordult és futásnak eredt.

— Jól rakd a lábadat, farkas koma, mert mindjárt a sarkadban leszünk! kiáltá Bob.

— Korcsolya nélkül is nagyszerűen boldogul a jégen, jegyzé meg Tom.

A farkas valóban rendkívüli gyorsasággal futott. De talán mégsem bizott magában, mert egyszerre csak a part felé irányította a futását, aztán kiugrott a szárazra és eltűnt.

Tom és Bob az üldözés hevében szintén

a parthoz korcsolyáztak és utána néztek az ordasnak; de már nem láthatták a fák sűrűségétől. Vissza tértek tehát a folyó közepére és megint lassabban folytatták utjukat Gordon bácsi háza felé. Már nem láttak többé okot rá, hogy siessenek.

— Nem hittem volna, hogy ez a bestia így tudjon futni a jégen, szólta Bob. Egyenes iramodásban még talán utól is érne bennünket.

Ez a találkozás, ha nem volt is veszedelmes, megint óvatosságra intette őket. Koronként hátra pillantgattak, nem sompolyog-e utánuk a farkas. De az ordas nem volt látható.

— Elszégyelte magát, szólta Bob nevetve.

Néhány percz mulva azonban, amint meglehetősen lassan siklottak tova, mint ha valami sajátságos halk tipegést hallottak volna a hátuk mögül. Megfordultak és ugyancsak meghökkentek. Az előbbi hatalmas farkas, amelyről már azt hitték, hogy messzire elfutott az erdőbe, itt ügetett a sarkukban, már alig husz lépésnyire.

A ravasz, éhes fenevad, semmi kétség, egy ideig a parton követte őket s azóta, hogy legutóbb hátra tekintettek, hirtelen ott termett a sarkukban. Ha még egy-két perczig hátra nem fordulnak bizonyosan ráugrott volna valamelyikökre s ennek akkor vége!

Amint a két fiu hirtelen megfordult és megállt, a farkas is nemcsak megállt, hanem gyorsan hátra huzódott, úgy hogy Bob, aki már a pisztolya után nyult, nem lőtt, mert olyan távolságban nem igen találhatta volna. Ám ezuttal a farkas nem távozott a jégről, hanem álló helyéből mereven nézett a fiuk felé. Ezek pedig hamarjában nem igen tudták mit tegyenek.

— Ha reléje rohanunk, megint kiszökik a partra és ott követ nyomon, szólt Bob. Jobb lesz, ha rálövök.

— Ne lőjj addig, amíg más módon lerázhatjuk a nyakunkról, szólt Tom. Amíg csak maga van, nem nagy a baj. Csodálom, hogy nem hívja elő a pajásait.

— Önző ficzko, csak a maga számára akar minket megkaparítani, nem akar a pajtásainak részt juttatni a lakomából.

— No, nincs okunk, hogy sajnáljuk. Hanem most már indulnunk kell valamerre.

— Ne törődjünk vele tovább, hanem folytassuk az utunkat. Kissé jobban neki rugaskodunk, nem érhet utól. Tíz perc alatt ott vagyunk Gordon bácsinál.

(Folytatása következik.)

TOJÁS-TRÉFÁK.

— Az ezüstös tojás. — A tojás-pörgettyű. —
(Képekkel a 236. és 237. lapokon.)

X HUSVÉTI ünnep a tojás ünnepe. Más-kor is jó és hasznos portéka a tojás, de husvétkor nagy a dícsősége, mert az öntözködésnél piros tojás a jutalma az öntözőnek.

Városokban persze már kiszorul lassanként az igazi tojás, helyette cukorból való ezifra tojás-utánzat járja; de még sokfelé megtartják a régi szokást és igazi tojást főznek keményre, aztán szépen bepingálják.

Meg akarsz valakit tréfálni ilyen tojással? Mondd neki, hogy különösen diszes, nem is piros, hanem ezüst tojást szántál neki. Még pedig, hogy meg ne romoljék, vízben tartod és így vízzel teli üveg edényben kínárod, a szerencsés megajándékozott maga vegye ki onnan. A tojás valóban a leggyönyörűbb ezüst színben ragyog, de amint a boldog nyerője kiveszi, hát — csuf, kormos, fekete tojás van a kezében. Mert a tojás igazán kormos: gyertya vagy lámpás lángjával erősen bekormoztad és úgy tet-

ted a vízbe. Az ilyen bekormozott tojásnak (de némely más tárgynak, p. az ezüst kanálnak is) az a sajátsága, hogy a vízben ezüstös fényt vált és csalódásba ejt mindenkít, míg csak ki nem veszik a vízből.

Élelmes gyerekek egész csomó tojást gyűjtenek, aztán játszanak vele és persze a vége mindig az, hogy össze törik. Ha már ez a sorsa a tojásnak, lehet vele mulatságosabban is játszani, nem csak hamarosan össze törni. Jól szolgál a keményre főtt husvéti tojás mint pörgettyű is.

Ugy, mint a fa-pörgettyűt, természetesen nem lehet a földre dobni, mert akkor mindjárt azon kezdené, hogy eltörné. De nagyon egyszerűen meg lehet pörgetni. Több arasznyi vékony, de erős fonalat a tojás legszélesebb részén néhányszor szorosán körül csavarsz, aztán a tojást, csucosabb hegyével befelé állítod, felső végén az ujjaddal gyöngén nyomod s akkor a fonalat hirtelen meghuzod. A fonál gyors pörgésre kényszeríti a tojást, melyet aztán könnyű ostorral csapkodva épp úgy körül lehet pörgetni a szobán, mint a fából valót.

Nem mondom, hogy a tojás-pörgettyű olyan tartós is lesz, mint a fából való: de ha eltörik, nem nagy a baj. Ugy is arra volt szánva.

KÉPREJTVÉNY.

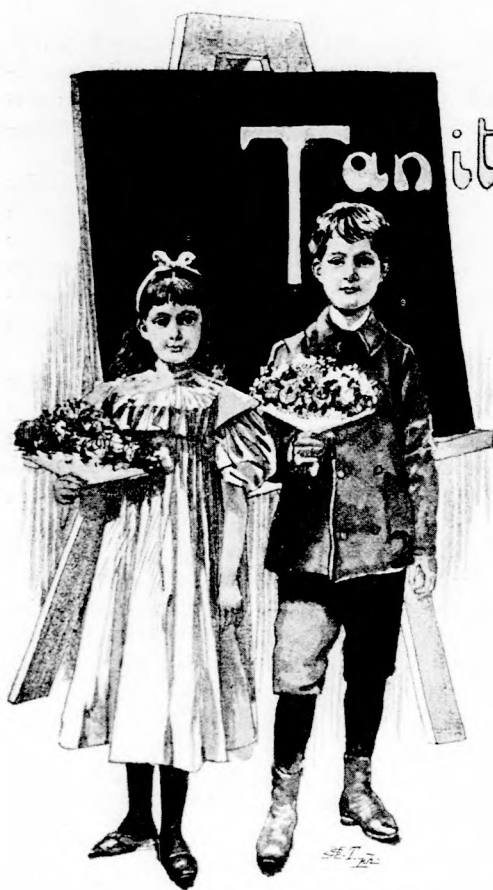
LG VI

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok“.

Elbeszélések és költemények, gyűjtötte Füssy Tamás. Színes táblába kötve.

Tanítóno névnapjára.

*MI LENNE a kertből hü kertésze nélkül?
Ha nincs jó építész, egy kis ház sem épül.
Hő szeretetünkkel azért karolunk át:
Te vagy itt a kertész s vezeted a munkát.*

*Hinted a jó magot gyöngé sziveinkbe,
Senki sem fáradoz értünk annyit, mint te;
Lelkünk szent templomát épited izzadva,
Többet gondolsz mi-ránk, mint saját magadra.*

*Az áldott jó Isten, ki fölhozza napját,
Melytől a kis magvak életüket kapják,
És aki lakozik lelkünk templomában,
Legjobb áldásával tégedet megáldjon.*

*Mi is szeretettel háláljuk jó-tettid —
Mégcsak kevesecskét érhattünk el eddig;
De kicsinke erünk a meddig elérhet:
Köszönjük Istennek, szüleinknek s néked.*

A KIS TÖRPÉK NÖVENDÉKE.

— Mese. —

(Képpel a 223. lapon.)

HOL volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy szegény ember, aki egy nagy erdő szélén éldegélt kicsinyke házikójában. Két leánya volt: a már nagyocska Kata, aki már mindenféle munkában jól tudott segíteni, és a kis Juliska, aki szintén próbálgatott ügyeskedni, de bizony még nem sokat lendített.

Szegényesen, de csak megvoltak valahogy, amíg az apa dolgozni birt. Egy

napon azonban betegen tért haza az erdőből a favágásról, lefeküdt, föl sem kelt többé. Mikor érezte, hogy utolsó órája közeledik, magához hívta leányait és így szólt:

— Kedves gyermekeim, nem sokára teljesen árvaságra maradtok. Én elköltözöm oda, ahol jó anyátok pihen. Szeressétek egymást, akkor áldás lesz rajtatok. Te Kata már elég nagy és okos vagy, viseld gondját Juliskának. Ő jó, kedves gyermek; engedelmeskedni fog neked.

Hát abban nem is volt hiba. Juliska mindenben készségesen engedelmeskedett a

testvér-nénjének, mikor csakugyan egészen árván maradtak ott a házikóban. De azért alig mult egy-két hét, már elfelejtette Kata az intést, melyet haldokló atyjától kapott.

— Gyönyörű multság, mondhatom! zsörtölődött magában. Nem elég, hogy saját magamról kell gondoskodnom, még Juliskára is legyen gondom, érette is dolgozzam? Van eszem! Lerázom a nyakamról.

... KIS GAZDÁJA ... A SZÉKRE ÁLLT. (Lásd a 235. lapon.)

Nem is sokáig törte a fejét. Másnap magával vitte hugoskáját az erdőbe epret szedni. Messzire bementek az erdőbe, egyre beljebb, úgy hogy Juliska már félni kezdett.

— Jaj, Kata, még el találunk tévedni. Én itt még soha sem jártam.

— De én jártam eleget. Nagyot kerülünk és most egészen közel vagyunk a házukhoz. Látod azt a dombot? Ha azon túl még, éppen a házukhoz jutsz ki.

— Jaj de jó! Én bizony már el is fáradtam.

— Akkor hát menj haza. Én még maradok egy kicsit, de nem sokára én is haza megyek. Addig rakd meg a tüzet.

Ment is Juliska és hamar eljutott a dombhoz. Ennek a tetejére nem mászhatott föl, mert nagyon meredek és szakadékos volt.

— Inkább megkerülöm. Nem telhetik sok időbe.

Meg is kerülte, de nem látta a házacskát, inkább sűrű fák vadonába jutott. Még azonban nem ijedt meg, hanem mendegélt szaporán mély szakadékokon, víz-mosásokon kapaszkodot át, de csak nem jutott ki az erdőbül. Végre már nagyon elfáradt, félni is kezdett és aggódott, hogy eltévesztette az irányt, többé ki nem szabadul a rengetegből.

Nem is volt az másképen. A gonosz Kata elérte a célját. Juliska oly mélyre elbolyongott az erdőbe, hogy onnan többé ugyan ki nem találhat. Vagy éhen hal, vagy fölfalják az erdei fene-vadak.

Juliska már elég nagyocska volt, hogy ezt megértse, ámbár arról még csak álmodni sem tudott volna, hogy a testvér-nénje szándékosan küldte a veszedelembe. Inkább még azon is busult, hogy Kata aggódni fog miatta és keresni fogja.

— Nem szabad sirással töltenem az időt . . . ha szaporán megyek, talán mégis csak kitalálok.

És rövid pihenés után ismét ment, mendegélt, már maga sem tudta, mióta és mily messzire jutott a rengetegbe. Már-már csüggedni kezdett, mikor egy nagyon furesa piczike házikót pillantott meg. Olyan alacsony volt ez a házacská, mint ha gyermekek számára épült volna; az ajtaján Juliska éppen csak hogy be tudott lépni.

De nem habozott s belépett. Akár ki lakik is ott, szép kérő szóra majd csak megsegíti.

Piczinyke szobába lépett, melynek közepén kerek asztalka és apró székecskék álltak. Látni azonban Juliska nem látott senkit.

— Nincs itthon a gazda, megvárom.

Várakozás közben szét nézegetett és látta, hogy a tűz-helyen étel főne, ha főne. De a tűz már majd egészen elhamvadt, alig-alig pislogott. Juliska bele nézett a fazékba, lábásba.

— Ó, így meg nem föl a leves . . . ez a paprikás is nyers marad . . . egészen megsűrűsödött a leve.

Mindjárt dologhoz látott, hogy segítsen. A sarokban fát látott, hát jól megrakta a tüzet, mely csak hamar vigan lobogott. Aztán oda tolt a leveses fazekat és igazított a paprikáson. Egyszerre azonban nagyot ijedt. Mert amint javában szorgoskodott, az ajtó felől vékony hangu nevetés hallatszott.

— Hihili! No lám, gadasszonyka is van a háznál.

Kopasz fejü, hosszú szakálu, csodálatos öltözékü iczi-piczi öreg emberke állt az ajtóban. Juliska bizony nagyot ijedt és remegve huzódott a sarokba.

— Ó . . . kérem szépen . . . ne haragudjék . . . jót akartam . . .

— Nagyon helyesen, kis leányom. Már épp boszankodtam, hogy nagyon is sokáig maradtam oda, elromlik az ebédem. No, ne félj semmit, szeretem én a jó kis lányokat. És ha már fáradtál a főzéssel, hát ebédeljünk együtt!

Juliska csöppet sem kérte magát, mert a hosszas bolyongásban nagyon megéhezett.

Ebéd-közben pedig a kis törpe nyájas kérdészködésére elmondta: hogy és miképen került ide.

— Ugy-e, ha szépen megkérem, majd megmutatja, merre juthatnék leghamarább haza?

Az öreg egy pillanatig elgondolkozott.

— Szívesen megtenném, lányom, de nem lehet. Tudom én miért kerültél ide. Veszedelembe küldenélek haza. Hát jobb lesz, ha itt maradsz az én kis gazdasszonyomnak. Nekem is jó lesz, neked is.

Hát ott is maradt Juliska. Nem értette ugyan, micsoda veszedelem érhetné otthon. Vágyódott is a testvére után, mert igazán szerette, bár sok rosszat kellett tőle elviselnie; mivel azonban ez a nyájas kis öreg pártfogója olyan nagyon mondogatja, hogy így lesz jobb, tehát belenyugodott és ott maradt.

Nem is bánta meg. Olyan jó dolga volt, mint még soha sem. A kis törpe nagyon jóságosan bánt vele és Juliska mihamar észre vette, hogy nem is holmi közönséges törpe emberke az. Akár mit kívánt Juliska, hát az öreg csak egyet került-fordult, már elő hozta. Gyakran jöttek hozzá látogatóba hozzá hasonló öreg kis törpe társak és mindnyájan megszerették a leánykát, aki mindnyájukhoz kedves, szíves volt és örömet teljesített számukra mindenféle apró szolgálatot. A maga jó gazdájának pedig példásan rendben tartotta a házát és ha dicsérték, szégyenkezve, szerényen mondá:

— Ó, szívesen tennék többet is, de mikor olyan tudatlan kis leány vagyok!

Erre így szólt egyszer az egyik kis törpe:

— No, az már szégyen volna, ha ez a mi kis lányunk tudatlan maradna itt

közöttünk. Majd kineveljük, hogy becsületünkre válják.

És azontul minden nap eljött hol az egyik, hol a másik kis törpe látogatóba és mind-egyik tudott valami nagyon szép vagy hasznos dolgot, amire Juliskát megtanította. Az egyik úgy tudott főzni, hogy a király fő-főszakácsa még csak kuktának se állhatott volna melléje; a másik fonni, szőni, varrni tudott; a harmadik a füvek titkos erejét ismerte; ismét mások tudományban, rajzolásban, festésben és minden gondolható szép és hasznos ismeretben jeleskedtek. Magának a király-kisasszonynak sem voltak olyan kitűnő mesterei, mint a kis törpék fogadott lányának.

Az idő pedig mult és Juliska lassacskán azon vette magát észre, hogy már alig fér a házikóba, mert már bizony nagyocská leány lett belőle, aki ülve is nagyobb volt, mint kis gazdája, ha a székre állt is föl (Lásd a képet a 223. lapon.) De azért elégedetten éldegélt és talán soha sem is jut eszébe, hogy jótéveit elhagyja; de öreg gazdája egy napon így szólt hozzá:

— Kedves lányom, nagyon nehezemre esik, de most válnunk kell.

— Ó, hát már nem szeretnek itt többé? kérde Juliska ijedten. Megbántottam valamivel? Hibáztam? Ó mondja meg, örömet jóvá teszem.

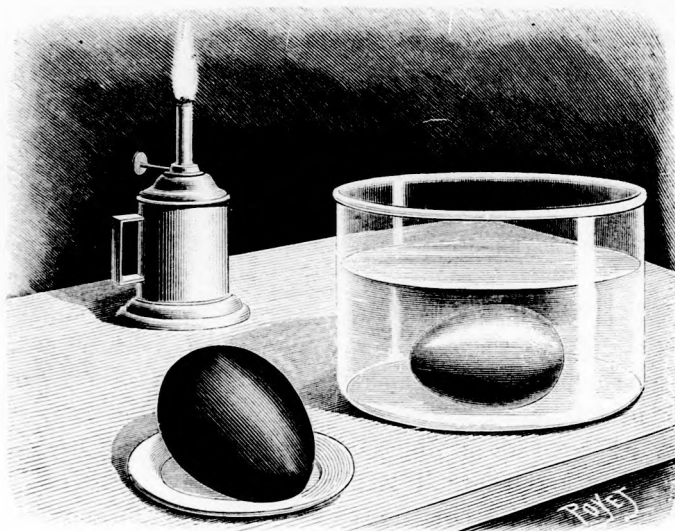
— Nem vétettél semmit, lányom. Jó és tiszta szívé vagy, sok örömet szereztél nekünk. De épp mert szeretünk, nem szabad önzőknek lennünk. Nem lehetnél igazán boldog, ha egész életedet itt köllene leélned. Nem nektek embereknek való ez. Vissza kell térned a hozzád hasonlóké közé. Mikor ide kerültél, nem bocsáthattalak

vissza, mert gyöngé gyermek voltál; de most már felnőttél, egyet-mást tanultál is nálunk, tehát vedd hasznát a ti világokban.

Juliska eleinte elbusult, de hamar belátta, hogy a jó kis törpének igaza van. És amint egyszer ilyen formán kezdett gondolkodni, hirtelen fölébredt a honvágy benne.

— Ó, ha még egyszer láthatnám kedves testvéremet! Oda, ő hozzá szeretnék vissza jutni, vele ismét együtt élni!

— Jól van. Elvezetlek oda, együtt lesztek. Csak azt kötöm ki, hogy soha senkinek el ne áruld, hol növekedtél fel és hogyan készített egyik-másik titkos dolgot, amit tudsz. Mert azt senkinek sem szabad tudni, csak annak, akit mi tanítunk meg rá.

TOJÁS-TRÉFÁK. Az ezüstös tojás. (Lásd a 231. lapon.)

Ezzel megindultak. Nem is valami nagyon sokáig mentek, már így szólt a kis törpe:

— Amott van az erdő széle, ott kijutsz az ország-utra és ha jobbra fordulsz, hamar haza érsz.

Nehéz szívvél köszöntek el egymástól. Juliska aztán sietett az erdő szélére s alig lépett az ország-utra, hát ott látta a régi

kedves szülei házacskát, a ház előtt pedig Katiczát, aki persze már szintén nagyra nőtt és ugyan megerősödött.

Nagyon megörült Juliska és ujjongva borult testvérenek a nyakába. Kata ellenben éppenséggel nem örült, csak csodálkozott és végre így szólt:

— Megkerültél? Vissza jöttél? No, nem bánom. De azt mondom, neked: a ház az

enyém,
marad
veheter

Kés
mulva
is Kat
a testv
tett, h
vették.

kapko
tegyer

—
hagyh
segits

—
liska.

—
hirtel
messz

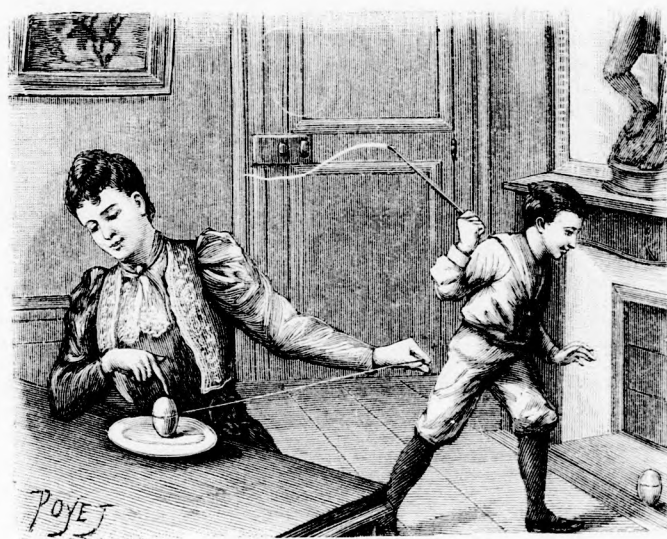
enyém, itt én parancsolok és csak úgy maradhatsz itt, ha valamire hasznodat vehetem.

Készséggel ráállt Juliska és rövid idő múlva már örült is, de titkon mérgelődött is Kati, mikor látta, milyen csodásan ügyes a testvére. Olyan remek munkákat készített, hogy a szomszéd városban nagy pénzen vették. És milyen felséges ételeket, italo-

kat tudott elő teremteni! Királyoknak sincs olyanban részök.

Ám a király elé került egyik itala.

Ugy esett pedig az, hogy Juliska, mikor egy napon az erdőben járt, nagy kiáltózást hallott. Oda sietett és egy nagyon előkelőnek látszó öreg férfit pillantott meg, aki halálra váltan feküdt a földön, mialatt egy másik ur kétségbe esetten

TOJÁS-TRÉFÁK. A tojás-pörgettyű. (Lásd a 231. lapon.)

kapkodott körülötte, de nem tudta, mit tegyen.

— Jaj Istenem! Mit csináljak? Nem hagyhatom a királyt itt magára! Pedig segítség kellene! Ó jaj!

— Mi a baj? Mi történt? kérde Juliska.

— Ő felsége a király vadászaton volt, hirtelen rosszul lett, elájult . . . a város messze . . . ó, mit tegyek? Mit tegyek?

— Nyugodjál meg, jó uram. Mindjárt hozok jó italt, biztosan jobban lesz tőle.

Mint a gyors lábu őz, úgy futott haza; de utközben mégis letépett egy maroknyi erdei füvet. Otthon sietve készített belőle italt s ez alatt elmondta Katiczának, mi történt ott az erdőben. Katicza hirtelen elkapta a már palaczkba töltött italt.

— Majd elviszem én. Te már fáradt vagy a nagy sietéstől.

Iziben ott termett a még ekkor is ájul-
tan fekvő királynál. Az italból néhány
csöppet a szájába töltöttek s a király azon-
nal fölocsudott; aztán nagyot huzott a
palaczkból. Rögtön kipirult az arca, talpra
ugrott s felkiáltott:

— Mily remek ital! Szinte megifjodott-
nak érzem magamat. És ezt te hoztad,
leányom? Te készítetted?

— Igen is, felséges uram! felelt Kata
határozottan.

Nagy jutalmat várt és nem is csalódott,
de mégis megszeppent, mikor a király így
szólt:

— Ilyen ital kell nekem ezentul minden
nap. Velem jössz, leányom. Palotámban fogsz
élni, elejébe teszek még a herczeg-kisasz-
szonyoknak is, de minden nap egy palaczk
ilyen italt kell számomra készítened.

Meg volt Kata akadva. De hamar elké-
szült a tervével és elfogadta a király aján-
latát. Megigérte, hogy másnap bevonul a
palotába és mindjárt visz egy nagy palaczk-
kal a csoda-jó italból. Ezzel váltak el.

Haza érvén, megparancsolta Kata a test-
véreinek, hogy még egy palaczk olyan italt
készítsen.

— És mutasd meg, miből és hogyan
készíted. Most ezentul minden nap szüksé-
gem lesz egy palaczknyira belőle.

— Készítetek szívesen minden nap, de meg
nem taníthatlak a készítésére. Nem szabad.

Kata eleinte nagyon toporzékolt, de
hirtelen abba hagyta és ilyen formát gon-
dolt:

— Juliska rövid idő alatt megtudná a
dolgot, aztán elő állna, hogy ő készíti a
jó italt és akkor őt érné a szerencse. Ohó!
Abból semmi sem lesz! Sokkal okosabb,
ha meglesem, milyen füveket szed és hogy

szüri azt az italt. Azután magam is meg-
csinálom.

Meg is tette és más nap gunyosan öntötte
ki a Juliska készítményét.

— Nincs már szükségem a te kotyvasz-
tásodra. Készítettem én magam többet is,
jobbat is.

— Jaj, Kata, nem lehet az! Meg ne
próbáld . . .

De Kata már kiperdült az ajtón és gyor-
san távozott, meg sem mondta hová. Juliska
hiába várta estig, hiába várta másnap is,
Kata nem tért többé vissza.

A jó Juliska nagy aggodalommal indult
testvére keresésére és nyomról nyomra
addig ment, míg végre eljutott a királyi
palotába. Ott aztán megtudta, mi történt.
Ez történt:

Büszkén állított be Kata pár nappal
előbb a maga italával s az öreg király
örvendve fogadta. De amint bele kóstolt a
csoda italba, eltorzult az arca.

— Hm! Ez mint ha nem olyan volna . . .
sőt nagyon rossz.

Mégis fölhajtotta. De abban a pillanat-
ban össze is rogyott és kinosan hörögve
vonaglott.

— Meg vagyok mérgezve! Tömlöczbe
ezzel a boszorkánnyal! Ó! Végem van!

Tömlöczbe került Kata, beteg-ágyra az
öreg király. S napok multak. A leghiresebb
doktorok próbáltak meg mindent, de a
király csak nem lett jobban.

Ekkor ért oda Juliska és amint meg-
hallotta a történeteket, mindjárt meg is
értette. Futva futott haza, elkészítette a
csodaitalt és vissza sietett a palotába.

— Ezt itassák meg a királlyal, biztosan
meggyógyul!

Mivel már ugy sem használt semmi, megpróbálták, és ime a király alig néhány pillanat múlva talpra ugrott.

— Ez volt az a felséges csoda-ital, az az igazi! kiállta örömmel. Ki készítette? Vezesd őket elémbé! És hol az a gonosz, aki meg akart mérgezni?

Hamar kiderítette a király az igazat. Reszketve és a büntetéstől remegve állt Kata ott. Nem is kerülte volna el az örökös rabságot, ha Juliska nem könyörög érte.

— Jól van, a te kedvedért megkegyelmezek neki, szólt a király. Térjen vissza az erdőbe és éljen ott, ahogy tud. Te pedig, jó leányom, itt maradsz a palotában.

Ott maradt tehát Juliska és rövid idő múlva nem csak az volt a dolga, hogy a királynak minden nap elkészítse az éltető csodaitalt. Napról napra jobban bámulta mindenki a leánykának nem csak jóságát, kedvességét, hanem rendkívüli elméjét és tudását is, nagy tökéletességét mindenben ami szép és jó. Az öreg király végre már semmibe sem fogott Juliska megkérdése nélkül, de bizony még a király böles tanácsosai is mind-untalan az ő tanácsát kérték.

Egy napon aztán így szólt az öreg király:

— Nincsen se fiam, se lányom; nem tehetek okosabbat, mint hogy Juliskát fogadom leányomnak és reá hagyom a koronámat.

Ugy is történt s az öreg király után Juliska ült a trónusra, sokáig bölesen uralkodott és boldogan élt és még ma is élne, ha már rég meg nem halt volna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 13-dik számában közölt csiga-rejtvény megfejtése:

Sokat élt, ki meghalt a hazáért.

Helyesen fejtették meg: Jurenák Gizí, Szelke Béla, Koch Nándor, Pilz Erika és Felice, Strinovich Lujza, Fried Ernő és Béla, Lázár Mariska, Murgu Jancsi, Zetl Győző, Morzsányi Elluska, Granitz Manó és Ödön, Verebély Elza és Irma, Kégl Gyuri, Máder testvérek, Herzfeld Paula és Ella, Danielisz Margit és Jenő, Mérey Ágosta, Piller Géza, Fuchs István (Vonalozni vonalozóval kell, nem pedig szabad kézzel, mert így a girbe-görbén kanyargó vonalak még disztelenebbé teszik az írást! *F. b.*), Gyermek Kálmán, Csiskó Anna, Horváth Kornél, Förster Gyula, Hampel Ferencz, Könyöki Ilona, Okolicsányi Marcsa, Jeszenszky Ilona, Pick Marczel, Imre és Egon (Magatok írjatok, nem pedig »megbizott« utján. Csak fekvő beteg bizhat meg mást az írással. Mind a hárman pedig csak nem vagytok betegek, ugy-e? *F. b.*), Halász Imre, Retter Károly, Sier Friczi, Just Krisztina és Ilona, Masjon Márta és Vili, Pattantus Andor, Molnár Ferencz, Altstock Hugo, Kozsereán Gergely, Paukovich Csilla, Pintér Ilona, Janzó Frida és Ferencz, Szumrák Jenő, Breszlauer Blanka, Virág Róza és Juliska, ifj. Somogyi Zsigmond, Hollaky Ferencz, Marsovszky Imre és Gyula, Szitányi Mariska, Bárdosy Valeria, Seyderhelm R. Feri, Kossaczky Gyula, Jusztusz Hajnalka, Andrássy Ilona, Urbán Ellike, Szalkai András és Pál, Angyal Irma, Ney Albin, Boros Emmike, Graef Paula és Márta, Herczeg Ilonka és Albert, Gutmann H. Sándor, Ebeczky Gabriella, gróf Degenfeld Ilka, Mészáros Jolán és Matild, Jakabffy Guido, Ybl Mártika, Esterházy Erzsébetke, Szmracsányi Imre, Zakariás Sándor, Schwarzenberg Gizella, Husz Miczike, Trebitsch Károly, Badics Gizí, Deutsch Emil, Szigeti testvérek, Pekáry Ilonka, Szinyei-Merse Jenő, Kövér Miczike, Bogvár György, Ravasz Piroska, Böhmer Mariska, Szőke Jolán, Anna és Pál, Záborszky Mariska és Dezső, Breuer Ilona, Szinyei Bertácska, Mihályi Juliska, Richon Lili, Boér Sarolta és Lajoska, Kégl Margit, Szakáll Paula, Hein Irma és Etelka (Kinek az írása? *F. b.*), Ljubibratic Lolika, Schulz Mariska és Ilonka, Berényi Margit, Götz Irén és Ilonka, Jülek Jani és Tihamér, Keller Margit, Preisach Frida, Rosenfeld testvérek, Jelinek Lajos, Szerelemhegyi Ervin, Krasznay Miklós, Gere Gizella, Bachrach Mátyás, Kocsis Margit, Strobl Irénke, Lukonich Jenő, Kálvin Erzsike, Gyárfás Erzsébet (A levél-papíros rojtos szélét simára illik nyírni! *F. b.*), Krivány Dénes és Jankó, Kazy Livia, Werkner Albert, Scheiber Béla, Nékám István és Ervin, Lipták Gyula, Virághalmy Juliska, Starzsinszky László és Ferencz, Zmeskáll

Istvánka, Sziklay Vera, Veres Gizi, Gáldonyi Mariska és Miklós, Nagy Lenke és Ernő, Molnár Ilonka, Schönstein Mariska, Rezutsek Erzsike és Gyula, Kiss Antalka, Unghváry Kálmán.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Preisach Frida, Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*»Kis mesekönyv.«* válogatott mesék a *Grimm testvérek* gyűjteményéből, számos fametszetű ábrával, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadóhivatal megküldi

*

A *»Kis Lap«* LIV. köt. 12-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Ljubibratic Lolika, Kégl Margit, Richon Lili, Rosenfeld testvérek, Sziklay Vera, Starzsinszky László és Ferencz

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szt. Husvétii ünnepek és szerencsés fölépülésem, újból alkalmat szolgáltatnak az én kedves kis olvasóimnak, hogy jó-kívánságaikkal boldogítsanak. Az Ég áldjon titeket is és derüljenek rátok ragyogó, vidám ünnepnapok!

F. b.

*

Szirmai Jóska. Ugy látszik másod-magaddal vagy. De hát én ezt ennyi gyerek között csak nagy nehezen bírnám megállapítani. — **Barkóczy György.** Ha van szabad időd s kívül eső esik. fúj a szél, minden leczkédet hűségesen befejezted s még elég világos van a szobában: ám szórakozzál az ilyen versikék faragásával. Mihelyt azonban eláll a szél s eső és kisüt a nap: »vágd« mint a nagy Arany mondja, »vágd földhöz hitvány dorombodat« s szaladj ki udvarba, kertbe s igazán úgy tégy, mint ahogy magad mondod:

*Ugrálhatok, szaladhatok,
Istenem, de boldog vagyok!*

Azért mégis szívesen ismerem el, hogy fogyatékos versikédben van mégis valami hangocska, amelyből idők multán még dal is lehet. — **Kraus Jancsika.** A kedves mamádnak külön köszönetemet! — **K. G.** Olyan bizonyos az, hogy »jó ifjusági darabok« azok, amelyeket a »K. L.«-ba szán? S ebben oly bizonyos, hogy már a feltételeket is szeretné ismerni, amelyek mellett én azokat elfogadnám és kiadnám? Eddigi soraiból csak jókora élelmességet olvastam ki, amit nem is vetek hibául; de a többi már önhittség. Nem lesz ártalmára, ha megszokja a szerénységet. — **Mata-sovszky Gábor.** Némely szavát, mint tökéletlent, törölnöm kellett; áso, órás hamisított helyesírással vannak becsempészve, mert bizony áso, órás az. **Omár** meg török név, *ság* pedig csak szóképző.

Javitásokkal mégis a közlendők közé igtattam. — **Markóczy Irén.** A jó mindig kapóra jó. De egy éven innen nem közölhetném. Különb teljesen dönteni láttatlanban nem lehet. — **Kemény Zoltán.** Nincs nekem, fiacskám. Legédesebb ünnepem a szt. Karácsony. Azt meg is ülöm olyan pompával, amilyen csak szegénységemtől telik. Más, különösen név-ünnepekből, nem kérek s ez okból kereszt-név nélkül szolgálom az én szeretett kis nepe-met. — **Kálvin Erzsike.** Már át is adtam a rajzolónak. Közlöm. — **ifj. Polnitzky Lajos.** Nagyot épültem a ti várostok szép utcáin s terein. Azon a mi dicső királyunkról, Nagy Lajosról emlékezetes házon el is tűnődtem. — **Berényi Margit.** Szép utazásod, látom, nem csupán elmé-det termékenyítette meg, de szívedet is; mert meleg hálával szólsz a te jó szüleid kedvezéséről, mely neked azt a gyönyörűséget megszerezte. — **Zmeskall Istvánka.** Szívesen fogadom. — **Szilágyi Évike.** A külön megemlékezés külön örömet is szerzett nekem. Mindnyájatok szíves érzelmeit a legtoróbban viszonzom. — **Kramer Margitka.** Az egyik megjelen. — **Paksy László.** Hét éves fücskától jobb írást nem is kívánhatni. — **Werkner Albert.** Hol marad a rejtvényeid mellől a megfejtés? Ezt is be kell küldened. — **Bárdosy Valeria.** Bizony nem szívesen állok én elejébe annak a csőnek, amely szintén egy eltalálja az embert, hogy néha betege. Írásod valóban takaros. — **Pongrácz Alajoska.** Mint a *Hyerosolimából* lett a magyarban *Jeruzsálem*, *Hiobból Jób*: így változott át a *Hyacinth* is *Jácinttá*. Ez az átsimulás szintén egyik saját-sága a mi nyelvünknek. A te tavaszi versikéd sem különb azoknál, melyeket ilyenkor, rügy-fakadás-kor, százával hoz nekem a pósta. — **Pessl Lipót.** Adja a jó Isten, hogy a második operáción is oly szerencsésen essél át, mint az elsőn s hogy aztán, egy szép napon, ép-kézláb állithass be hozzám, aki nagyon, nagyon szívesen foglak látni a *»Kis Lap«* műhelyében. — **Sybel Mátyás.** A val-lás-alapítók: Mózes, Krisztus, Mohamed, Buddha, Zoroaszter. Ezt különben bővebben közli veled az *Athenaeum* kiadásában megjelent *Ismeretek Tárának* két díszes kötete. — *Több levélről a jövő számban.*

Jó Szív.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: ifj. *Edelsheim-Gyulai Poldi* 3 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

A, KIS LAP minden kötetéhez díszes szín-nyom-matu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*